ἡ Ζωή, ζητώντας τὴν ἄδεια νὰ μπῇ.

— Εἶπα ; διέταξε ἡ μητέρα της.

— Ποῦ ἤσουνα ; ρώτησε ὁ Οὐμπέρ.

— Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ σᾶς ἄκουγα ! εἶπε τὸ κορίτσι. Πάντα εἶνε καλύτερα νὰ σᾶς ἀκούω 'γὼ παρὰ οἱ χωροφυλάκοι.

Καὶ ἐπειδὴ τ'ἀδέλφια της σήκωναν κι' ὅλας τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν κτυπήσουν, ἡ Ζωὴ βιάστηκε νὰ πῇ :

— Θὰ σᾶς ἔλεγα, πῶς μπορεῖ νὰ μὴ χυθῇ αἷμα μὲ τὸ Μπαλαόο. Γιὰ θυμηθῆτε τὴ δουλειὰ τοῦ Μπαρρουά.

— Τὸ κορίτσι ἔχει δίκηο ; εἶπε ὁ Οὐμπέρ.

— Πρέπει νὰ μιλήσουμε ἀμέσως μὲ τὸν Μπαλαόο ! εἶπαν κ' οἱ ἄλλοι.

— Δὲν εἶνε δύσκολο . εἶνε στὸ σπίτι, τοὺς ξήγησε ἡ Ζωή.

— Πᾶμε !

— Θὰ μ' ἀφήσετε μόνη ; φώναξε ἡ γρηὰ βογγώντας.

— Οἱ δουλειές, πάνω ἀπ' ὅλα ! ἐδήλωσε ὁ Οὐμπέρ.

— Μὴ φοβᾶσαι : δὲ θὰ σὲ φάῃ κανένας ! Πᾶμε, Ζωή !

— Ὦ !... μὴ ξεχνᾶτε πὼς ὁ πορτιέρης ἔλαβε τὴ διαταγὴ νὰ μὴ μ' ἀφήνῃ νὰ περνῶ !

— Ἀδιάφορο, ἔλα !

Πήρανε τὰ ὅπλα τους βγήκανε, ρίξανε μιὰ ματιὰ γύρω. Ἡ Ζωὴ στέκονταν στὴν πόρτα. Δὲν εἶδαν κανέναν καὶ ἐξεκίνησαν.

Ὅταν ὁ Πατρίκιος εἶδε τὶς σκιες τους νὰ χάνωνται μὲς στὸ δάσος, κατέβηκε σιγά-σιγὰ ἀπὸ τὴ σκεπή, καὶ παίρνοντας ἄλλο δρόμο γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ θείου του. Ἐκείνη τὴ νύχτα οἱ ἐξωτερικοὶ θόρυβοι τὸν ἄφησαν ἥσυχο. Καί, ἐξ ἄλλου, ἤτανε τόσο κουρασμένος πού, μόλις πλάγιασε ἀποκοιμήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι !

Τὸ μυστήριο τοῦ μαύρου δάσους.

Ὁ Πατρίκιος ἀπὸ τὶς τέσσερες τὸ πρωὶ ἤτανε στὸ πόδι. Γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ τὸ σπῆτι, ντύθηκε στὰ σκοτεινά. Τὸ μονό του μέλημα ἦταν : νὰ δῇ τὸ δικαστὴ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀπ' ὅσα ἄκουσε καταλαβαίνε πῶς μονο ἂν ἔφευγε γρήγορα, θὰ μποροῦσε νὰ σωθῇ. Ἀκόμη βοοῦσαν στ' αὐτιά του οἱ φοβέρες τῶν ἀλμπίνων : «Θὰν τόνε βροῦμε ! Θὰν τόνε βροῦμε αὔριο !» «Αὔριο» δηλαδὴ σήμερα.

Ἔγραψε μανι-μανὶ δύο λόγια στὸ θεῖο του καὶ στὴ Μαγδαληνὴ, ἀφήνοντας τα σὲ μέρος ποὺ νὰν τὰ δοῦνε μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ὕστερα βγῆκε ἔξω.

Ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο, εἶδε τὸ σ.ῖζη ν' ἀνοίγῃ ἕνα ἀπὸ τους σιαύλους.

Ρώτησε γιὰ τὸ Μιχαλὴ τὸν οδηγὸ τοῦ λεωφορείου. Τοῦ εἶπανε ὅτι θαρθῇ σὲ λίγο· κι' ἀλήθεια, ὁ Μιχάλης δὲν ἄργησε νὰ φανῇ. Ὁ Πατρίκιος τον εἰδοποιησε ὅτι φευγει καὶ κράτησε μιὰ θεση μὲς στὴν ἄμαξα.

Ἀφοῦ φρόντισε γιὰ ὅλ' αὐτα, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτο του πιὸ ἥσυχο καὶ ρώτησε γιὰ τὸν ἀνακριτή. Ἔμαθε ὅτι ὁ κύριος ντὲ Μερεντὲν βρισκόταν κι' ὅλας μὲς στὴ σάλα.

Ὁ Πατρίκιος μπαίνοντας νόμιζε πὼς θὰ τὸν βρῇ καθισμένο μπροστὰ σὲ κανένα φλυντζάνι μὲ ζεστὸ γάλα. Μα γελάστηκε.

Ὁ δικαστὴς ἤτανε σκαρφαλωμένος σ' ἕνα ντουλάπι, κοντὰ στὴν πορτα του δρόμου.

Ὁ Πατρίκιος εἶχε δῇ τόσα παράξενα πράγματα, ὥστε δὲν ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴ στάση ἐκείνη τοῦ κυρίου ντε Μερεντέν.

Χωρὶς κανενα προοιμιο, παραλείποντας μάλιστα καὶ τὸν τυπικὸ χαιρετισμό, φώναξε.

— Εἴχατε δίκηο, κύριε ἀνακριτά ! Ὑπάρχει συνένοχος !

— Τὸ πιστευω, εἶπε καὶ ὁ κυριος ντὲ Μερεντεν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ντουλαπιοῦ. Εἶμαι δῶ πάνω γιὰ νὰ ἐξετάσω τὶς πατημασιές. Δεν σᾶς εἶχα πῇ ὅτι ὁ ἔνοχος θὰ μπῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα : Ὁ δολοφόνος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς ὄργανο στοὺς τρεῖς ἀδελφούς, περνώντας πανω ἀπο τὰ κεφάλια σας, πήδησε σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι, ὅπου κι' ἐζαρωσε. Καὶ σεῖς, φυσικά, δὲν πήρατε μυρουδιά. Κοιτᾶτε : ἐξακολουθῶ τις ἐρευνες μου ἀντιστρόφως, καὶ ἀνακαλύπτω ἐπανω, ἐκεῖνο ποὺ δεν βρισκω κάτω. Ἀπὸ τα ἔπιπλα αὐτὰ ἐπέρασε ἕνα παράδοξο ὄν, πηδώντας ἀπὸ τὴ μιὰ θέση στὴν ἄλλη μὲ μιὰ παράδοξη ευκινησια. Τώρα, ἀκοῦστε με καλά.

Για νὰ μπορῇ νὰ μιλῇ πιο ἐλεύθερα παρεκάλεσε τὸν Πατρίκιο ν' ἀνεβῇ σὲ μια καρεκλα, ἐνῷ ὁ ἴδιος καθόταν, σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ντουλαπιοῦ μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα.

— Κύριε ἀνακριτά, ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι γιὰ λογαριασμό μου ! εἶπε ὁ νέος στενάζοντας.

— Θὰ σωπάσετε, ναί, ἢ ὄχι ; φώναξε ὁ δικαστὴς χτυπώντας τὶς γροθιές του στο ἔπιπλο.

Ὕστερα ξαναρχισε :

— Ἀκοῦστε με. Θὰ σᾶς ἀπευθύνω μιὰ ἐρώτησι σπουδαιοτάτη. Καταλαβαίνετε τὴ λέξη ! «Σπου-δαι-ο-τά-τη !»... Εἶσθε βέβαιος... λέγω β ε β α ι ο ς - ὅτι ἀκούσατε τὸ δολοφόνο ; Σκεφθῆτε... Μὴ βιάζεσθε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε... Εἶσθε βεβαιος ὅτι τὸν ἀκούσατε :

— Ὅτι τὸν ἄκουσα ; Πῶς, δηλαδή ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ζωὴ στέκονταν στὴν πόρτα...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ !

Ἔβγαλε τὰ δόντια του γιὰ τὸ χατῆρι της ! Ὁ ἔρως τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Μένς. Ὁ ἡρωϊσμὸς καὶ ἡ αὐτοθυσία τοῦ λατρευτοῦ της. Μιὰ παράκλησι στὸ δήμιο. Τὰ ἐνθύμια τῆς Αὐτοκρατείρας.

Ὁ Γάλλος ποιητης ντ' Ἐνχάν, ἦταν τρομερὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰν ἀριστοκράτισσα τῆς ἐποχῆς του, τὴν κυρία ντὲ Μονιμπαζόν. Κάποτε, ἡ κυρία ντὲ Μονιμπαζὸν πῆγε στὸν ὀδοντοϊατρὸ κι' ἔβγαλε ἕνα δόντι της. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ ντ' Ἐνχάν, ἄρχισε νὰ ὁλοφύρεται καὶ νὰ φωνάζῃ :

— Μ' αὐτὸ εἶνε φοβερό !... Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, νάχω ὅλα τὰ δόντια μου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ θεά μου ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὰ δικά της ! Θεέ μου ! Τί νὰ κάμω ;...

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔτρεξε στὸν ἴδιον ὀδοντοϊατρὸ κι' ἔβγαλε... δεκάξη δόντια !...

***

— Μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἔλεγε κάποτε στὸν ποιητὴ Λὰ Ἄρπ ἕνας φίλος του, εἴσαστε ἀχώριστος φιλος τοῦ Μ... Πῶς συμβαίνει νὰ μὴν φαίνεσθε πλέον μαζί ;...

— Ἁπλούστατα, ἀπήντησεν θρασύτατα ὁ ποιητής. Εἶνε θυμωμένος γιατὶ τὰ χάλασα μὲ τὴ γυναῖκα του !...

***

Τὴν ἐποχὴ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, ζοῦσε στὴ Ρωσσία κάποιος εὐγενής, ὀνομαζόμενος Μενς ντὲ Λὰ Κρουᾶ, ὁ ὁποῖος, πρὸς δυστυχίαν του, προσείλκυσε τὴν προσοχὴ τῆς Αὐτοκρατείρας. Ὁ Μενς ντὲ Λα Κρουὰ αὐτος ἦταν, καθὼς ἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς, ἐξαιρετικὰ ὡραῖος καὶ γοητευτικός. Καὶ ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ τὸν ἔβλεπε κάθε μερα – γιατὶ ὑπηρετουσε στὰ ἀνάκτορα — τὸν ἐρωτευθῆκε παραφορα.

Αὐτὸς φυσικὰ δὲ τόλμησε ν' ἀποκρούσῃ τὸν ἔρωτα τῆς. Ἀγαπήθηκαν μαλιστα τόσο τρελλά, ὥστε δεν ἔκρυβαν τον ἔρωτα τους ἀπὸ κανένα. Ὅλη ἡ ρωσσικὴ ἀριστοκρατια μιλοῦσε πεια γι' αὐτους.

Μια μέρα ἐπληροφορήθηκε τὰ διατρέχοντα ὁ Τσαρος Πετρος, ὁ οποιος, σημειώστε ἦταν πολυ ρωμαίος χαρακτῆρος. Δεν μπορεσε ομως νὰ ἐξακριβωσῃ μεχρι ποιου σημειου εἶχαν προχωρήσει αἱ σχέσεις τῆς γυναικος του με τον ὡραῖον αὐλικο. Ὁ ντε Λα Κρουᾶ, μολαταῦτα, συνελήφθη, καὶ παρεπεμφθη εἰς εἰδικὸ δικαστήριο, του ὁποίου προηδρευσεν ὁ ἴδιος ὁ Τσαρος. Ἡ κατηγορια ἦταν ραρυτατη, καὶ ἡ θεοις τοῦ κατηγουρουμενου δεινη. Ὁ Μενς ὅμως δεν συλλογίσθηκε τίποτ' αὐ' ὅλ' αὐτα. Θέλοντας νὰ σώσῃ τὴν αγαπημενη του, πῆρε ολας τας ευθυνας αυτος, κι' ὅταν πουρουσιασθηκε ενωπιον τοῦ Δικαστηριου, εδήλωσεν πως αυτος μονος εἶχε τολμησει να ἐρωτευθῇ τὴν Αὐτοκρατειρα καὶ να τὴν παρενοχλήσῃ με τον ἔρωτα του, χωρις αὐτὴ ν' ανταποκριθῇ στο αἴσθημά του. Οἱ δικασται οἱ οποιοι αλλο δε ζητοῦσαν παρὰ να καλύψουν το σκανδαλο «ἐπιασθηκαν» απο την ὁμολογίαν του ἑαυτὴ καὶ τον κατεσίκασαν εἰς θανατον.

Ὁ Μενς δὲν ταραχθηκε διολου απ' αυτο. Ἡ μοναδική του σκέψις ἦταν πως να εξαφανίσῃ δυο ἐρωτικὰ «σουβενίρ» της Τσαρίνας πού ἔφερεν επάνω του, καὶ που ὑπηρχε κίνδυνος να τ' ἀνακαλυψουν μετὰ την καρατομησή του. Τα συυβενίρ αὐτὰ ἦσαν : ἕνα χρυσο ρολοϊ, ἐπανω στο καλυμμα τοῦ ὀποίου ἦσαν χαραγμένα τὰ ὀνοματα τῶν δυο ερασταῖν σε συμπλεγμα καὶ ἕνα πορτραιτο (μινιατουρα) της Τσαρινας με ἰδιογραφον ἀφιερωσή της... Καὶ τὸ ρολοϊ μεν το ἔδωσε μὲ τροπο στον ἱερεα που επῆγε να τον εξομολογηση γιὰ να τὸ καταστρέψῃ. Το πορτραῖτο ὅπως δεν πρόφτασε νὰ τοῦ το δωσῃ... Καὶ αυτο ἦταν τὸ μονο ζητημα πού τον ἀνησυχοῦσε. Τελος, εφθασε και η ἡμερα τῆς θανατικῆς του ἐκτελεσεως. Τα χαραγμαια ο Μενς ὠδηγήθη στον τοπο που ἦταν στημενο το ἐκρίωμα. Καθ' ὅλη τη διαρκεια τῆς διαδρομῆς, φαινόταν ἐξαιρετικα ἀκνερισμένος. Ὅταν ἀνεβηκε τέλος επάνω στὸ ἐκρίωμα, επῆρε τον δημιο καὶ τοῦ ὡμιλησε, επ' ὀλιγα δευτερόλεπτα ἰδιαιτερως.

= Θα τον παρακαλῇ, φαινεται, να του «κοψῃ» με μιᾶς το κεφάλι... ψιθυρισε το πλῆθος.

Στην πραγματικοτητα ὅμως, ὁ Μένς εἶχε πεῖ στὸν δήμιο :

— Στὴν φόδρα του σακακιοῦ μου, βρισκεται ἕνα πορτραῖτο στολισμένο μὲ μπριλλαντια. Τα μπριλλαντια στὰ χαρίζω... ὑπο τὸν ὅρον ὅμως ὅτι κατοπιν θα καψῃς το πορτραῖτο !

Ὁ δήμιος τοῦ ὑπεσχεθη πὼς θα ἐκτελοῦσε τὴν τελευταία του ἐπιθυμια. Καὶ μόνον τοτε ὁ Μένς ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφιση καὶ γονάτισε γιὰ ν' ἀποκεφαλισθῇ...

Ὁ δήμιος ἐτήρησε την ὑποσχεσή του.